

[Ib Christensen]

ingen har, men det er sådan set også en slags ideologi. Nogle har det altså og vedkender sig det. Derfor er der en parallel dér.

Jeg vil gerne takke hr. Kurt Hansen fra VS, for jeg synes, at hr. Kurt Hansen – uden at det var hans hensigt – faktisk leverede megen god argumentation til fordel for det foreliggende forslag. Det drejer sig jo ikke om, at man giver øl og smørrebrød til socialdemokratiske vælgermøder, for at tilhørerne dog kan få noget ud af dem, nej, det drejer sig om, så vidt jeg har hørt, at LO poster 50 mill. kr. ind i socialdemokratiets kommunale valgkampagne f. eks., til trods for at formentlig mindre end halvdelen af LOs medlemmer drømmer om at stemme på socialdemokratiet. Det er den slags ting, der gør, at der er et problem.

Jeg bliver nok nødt til at rekapitulere, da sikkert ikke alle har forslaget præsent og der er tre markante forskelle på dette forslag og det, man diskuterede i tinget sidste uge fra fremskridtspartiet. For det første kræver det en aktiv handling; man skal direkte sige fra for at blive fritaget for at betale til et politisk parti. For det andet afgrænser vi bestemmelsen til at dreje sig om tilskud til et politisk parti og ikke i bred almindelighed til et politisk formål, for hvad er et politisk formål? Det kan være at udgive dagblade, det kan være frihedsbevægelser og meget andet. Udvalgsbehandlingerne har afsløret, at det er umuligt at lave en sondring mellem, hvad der er politiske formål, og hvad der er andre formål. Bl. a. fordi vi tager hensyn til et sagligt udvalgsarbejde taler vi om politiske partier. Det er en størrelse, der kan afgrænses, og det er det, der er det væsentlige. For det tredje er vores forslag ikke rettet mod fagbevægelsen; det er rettet mod alle organisationer, arbejdsgiversammenslutninger, faglige bevægelser, erhvervsorganisationer, hvor det er en forudsætning for ens indtægts erhvervelse, at man er medlem. Det angiver altså også en holdningsforskel til fremskridtspartiets, som er markant.

Dertil kommer bemærkningerne, hvor vi – som det også allerede er sagt her fra talerstolen – henleder opmærksomheden på, at aktieselskabsmindretalsbeskyttelse også er et problem, og på offentlige regnskaber. Det er jo højre side af salen, der ikke rigtig vil offentliggøre, hvor meget de får i økonomisk støtte af Arbejdsgiverforeningen. Det kunne

være rart at få det offentliggjort også. Disse ting skal altså ses i sammenhæng.

Jeg vil sige til arbejdsministeren, at der er ikke noget anslag imod faglige organisationers eller erhvervsorganisationers ret til at træffe beslutning om, hvilke lovlige formål de vil støtte. Der er intet i vores forslag – og heller ikke i fremskridtspartiets forslag – der forbyder dem at støtte hvad som helst, at poste millioner af kroner i socialdemokratiet, SF og DKP, venstre, konservative og centrum-demokraterne – for nu at nævne de partier, der lader sig finansiere af erhvervs- og fagorganisationer. Der er intet, der forbyder det. Det, man siger, er blot, at hvis man er medlem af en arbejdsgiver- eller arbejdstagersammenslutning eller erhvervsorganisation og man er nødt til at være det af hensyn til at beklæde sin stilling eller få et arbejde eller være selvstændig næringsdrivende, så kan man, hvis man begærer det, blive fri for, at nogen del af ens kontingent går til politiske partier. Men som sagt kan de beslutte hvad som helst.

Det er et indgreb, der er det rene og skære nul og niks sammenlignet med, hvad arbejdsministeren har været med til at foreslå i folketinget og gennemdrive sammen med regeringen, nemlig et tvangsindgreb over for hele arbejdsmarkedet, hvor man fastsætter lønninger, priser og avancer – simpelt hen laver diktat og fuldstændigt, totalt umyndiggør fagbevægelsen. Det kalder jeg overgreb og indgreb, så det vasker sig.

Det her foreslåede er så overskueligt og så rimeligt, at det har været gældende siden 1913 i England – også i årtier, hvor arbejderpartiet har haft flertal. Englænderne er altså mere demokratiske, end vi er, eller i hvert fald har de større respekt for mindretallets ret.

Jeg kan kun beklage, at fremskridtspartiet synes, deres forslag er bedre. Jeg synes, fremskridtspartiet skulle lære at kaste af i det nærmeste krav og sige: ja men kan vi ikke komme så vidt, så vil vi støtte jeres forslag. Det sagde de også, bevares, men jeg synes, det er noget af en teaterforestilling uden hensyn til enhver saglig indvending bare at komme med det samme forslag og de samme bemærkninger år efter år. Det er altså ikke sagligt.

Fru Grethe Fenger Møller fra det konservative folkeparti stillede en række spørgsmål.